

BUBRIK ZSERALDINA

És eljő a gonosz...

Minden ember életében eljön az a nap, amikor úgy érzi, kár volt felkelnie, nem kellett volna sehová sem mennie. Azon a napon hajnali ötkor keltem, mert időpontom volt az orvosnál. Mivel két hete nem voltam otthon, először haza kellett mennem, átöltözni. Az út fél óráig tartott, már alig vártam, hogy hazaérjek, gondoltam, főzök egy kávé. Előkészítettem mindent, már csak a víz volt hátra, odamentem a csaphoz, de a víz nem jött. Gyönyörű, már kávé sem ihatok. Mivel még reggel hat óra volt, nem költhettem fel a szomszédokat, hogy megkérdezzem, miért nincs víz. Nyugalom, egyszer majd csak lesz. Elindultam, és háromnegyed hétre értem a kórházba. Várni kellett még, mert hétkor nyitják ki az ajtót. Hatan voltunk kint, gondoltam, elveszem a könyvet, és olvasok egy kicsit. Sokan nevetnek rajtam, amikor azt mondom: –Megyek az olvasói klubba...– olyankor tudják, a kórházba megyek.

Szóval ott állok, könyvvel a kezemben, amikor látom, két fekete macska közeleg felénk, majd megállnak, játszanak egy kicsit, mintha mi ott sem lennénk. Egy kis idő után az egyik macska – otthagya társát – felénk közelít. Védekező állás-módba helyeztem magam, mivel allergiás vagyok a macskaszőrre. Kecses mozgásával felém vette az irányt, szemeim ki-merevített tartásával próbáltam ellenállást tanúsítani. Sikertelen volt, mert négyszer körbejárt, és otthagytott. Egyből megnyugodtam, bár a többiek mosolyogva néztek rám. Végre kinyílt az ajtó, bebocsátást nyertünk. Sajnos, az orvos nem jó eredménnyel kecsgetett: a gyógyszerem adagját fel kell emelni. Ez volt a mai napom harmadik rossz élménye, de úgy gondoltam, több már nem jöhet. Tévedtem.

Indultam haza, amikor eszembe jutott, még nem vettem meg a sziloplasztot, ezért megálltam az áruház előtt. Bementem, de mivel nagy területen van, eltévedtem, ezért odamentem egy kedvesnek látszó eladóhoz, és segítséget kértem. A válasz így hangzott: – Gondoltam, tud olvasni, ezért odamegy, két sorral odébb, és megtalálja. De ha nem tud olvasni, szívesen megtanítom! – majd hátat fordítva otthagytott. Én ledermedt lábakkal és értetlenül ott álltam még egy darabig, és azon gondolkoztam, hogy mit is rejt belül egy kedvesnek látszó ember. Kis idő után megtaláltam a helyet, fizetés után beültem a kocsiba, bekapcsoltam a rádiót, próbáltam magam megnyugtatni. Fél óra út után megérkeztem, de még el kellett mennem a gyógyszertárba, és olajat is kellett vennem. Kissé megnyugodva az eddig átéltek fölött – elindultam gyalog. A gyógyszertár után irányt vettem a bolt felé. Minden simán ment, nem történt semmi, amin csodálkoztam is. Kezembe vettem az olajat, még szerencsém is volt, mivel a pénztárnál nem láttam senkit. Kezdtett jókedvem lenni, amikor észrevettem, két hölgy áll egy teli bevásárló kocsival, körülbelül másfél méterre a pénztártól. Mivel beszélgettek, megpróbáltam kikerülni őket, mire az egyik hölgy megszólalt: – Sorban állunk, álljon mögénk!

Megálltam az olajjal a kezemben, azon tűnődtem, miért nem engedték meg, hogy előre menjek. Nem baj, kivártam a sorom, majd elindultam haza. Az úton végiggondoltam az egész napomat, mikor egy nagy, szúró fájdalmat éreztem a bal talpamon. Megálltam, láttam, hogy a cipóm alatt egy rózsabokor darabja áll ki. Próbáltam kihúzni, ami egy kicsit nehezen ment, de sikerült. Sántikálva hazaballagtam. Beléptem az ajtón, úgy döntöttem, a mai napon nem megyek sehová, inkább lefeküdtem aludni. Amikor hazajött a kedvesem munka után, és átölelt, minden gondom kiment a fejből. Elfelejtettem, hogy egész nap milyen sok szerencsétlenség ért. Boldog voltam...